

Slovo k povzbuzení na neděli 19. dubna 2026, na **3. neděli velikonoční – A**
Biblická čtení: Sk 2,14.22-28; Ž 16; 1Petr 1,17-21; Lk 24,13-35

Milé sestry, milí bratři,

evangelium o „emauzských učednících“ je dobře známé, tolikrát komentované, mnohokrát vyobrazené. Konečně i při velikonočních bohoslužbách se rok co rok čte hned několikrát: **Dva učedníci**, patrně z širšího okruhu Ježíšových sympatizantů, o velikonoční neděli odpoledne odcházejí zklamaní z Jeruzaléma do vesnice zvané **Emauzy**, vzdálené nějakých deset, dvanáct kilometrů. Cestou se k nim **připojí** zmrtvýchvstalý Kristus, **otevřítá** jim Písma, je to **nadchne**, ale **rozpoznají** ho až při večeři v Emauzích. Jakmile se tak stane, jakmile jim spadnou šupiny z očí, Kristus jim zase **zmizí**. Oni se **vydají** hned zpět do Jeruzaléma, vyhledají **apoštoly** a zvěstují jim, co se jim přihodilo. Apoštolové se zase podělí o své zkušenosti, že se Kristus zjevil **Šimonovi**. Jak nám to celé předkládá **evangelista Lukáš**...

Jak známo, **dnešní evangelijní vyprávění** zejména svou plasticitou, svou strukturou nám může připomenout dva důležité **momenty**, dvě situace z našeho vlastního křesťanského života:

Jednak **mši svatou**. V ní přeci také nejprve zaznívá **Boží slovo**, aby **zapálilo** lidská srdce a **připravilo** je na bohoslužbu **eucharistickou**, na svaté přijímání, které následuje.

A jednak samotný **proces uvěření**, cestu ke křtu, **katechumenát**. Vše začíná dobou poznávání Krista **vírou** skrze slovo, ideálně postupným nadšením, aby pak vše vyvrcholilo přijetím **iniciačních** svátostí; křtu, biřmování a eucharistie.

Pocit, že nám v evangelijním příběhu **zarezoval** průběh **mše svaté** či **katechumenátu**, je docela správný a má svůj důvod. Nejen v **příběhu** samotném jako svém novozákonním **vzoru**, ale i ve **zkušenosti** nejranějšího křesťanství, která se do samotného textu 24. kapitoly Lukášova evangelia již propsala. Evangelium totiž není jen **svědectvím** toho, co se stalo, a **vzorem**, prototypem toho, co se má dít, ale už i **odrazem** toho, co se pak také děje.

To platí o **evangeliiu obecně**, ale o svědectvích **setkání se Zmrtvýchvstalým** zvláště a o **emauzských učednících** *par excellence*. Ve smyslu, že do konečného evangelijního **vyprávění**, zachycujícího tradované **svědectví** toho, co se v den Kristova zmrtvýchvstání odpoledne nějak **skutečně stalo**, se zároveň reálně **propsala zkušenost** dvou, tří následujících generací **křesťanů**, zkušenost, kterou svatopisec do svého textu zakomponovává.

Evangelista **Lukáš** píše nějakých padesát let po událostech samotných. V té době bylo už nějak jasné, **kde je Kristus** zmrtvýchvstalý nadále tajemně jedinečně **zakoušen**: **V hlásání víry** a **v lámání chleba**, biblicky řečeno. V Božím slově, zejména **evangelia**, při **stávání se** křesťanem, v hlásání a poznávání víry a v katechumenátu, a při **mši svaté**, nám bližší terminologii vyjádřeno.

Fakt, že se do evangelijního svědectví **propisuje** i **zkušenost nejranějšího křesťanství**, individuální i kolektivní, novozákonní text nijak **nediskvalifikuje**. Jen připomíná, že s tímto **uchopením vírou** na základě vlastní **duchovní zkušenosti prvotního křesťanství musíme** při četbě novozákonního textu **počítat**. Že obraz Krista je touto **vírou** už nesen.

Proto je samozřejmě **těžší rekonstruovat**, jak **přesně** se vše do detailů stalo, byť se to nějak skutečně **stalo**; na i historické **pravdivosti** Zmrtvýchvstání křesťanství stojí. Koneckonců právě i ona následná zkušenost prvotního křesťanství ji **potvrzuje**. Jestliže Kristovu přítomnost zakoušely jako **autentickou následné generace**, pak její **počátek**, Kristovo reálné podivuhodné pozemské působení, jeho smrt, **zmrtvýchvstání** a zjevení se, musel být něčím **skutečným**.

Takováto snad legitimní četba nám tak mimo jiné připomíná, **kde Krista** i po více než dvou tisíciletích stále nově **hledat**, kde být zvláště otevření jeho autentické přítomnosti; **v Božím**

slově evangelia a v lámání chleba. Připomíná nám tak nenahraditelnou **cennost eucharistie**, slavené už od biblických dob vždy první den v týdnu, každou **neděli**, a nakonec i každý den. A také to, oč by nám mělo tak při nedělní návštěvě kostela především jít; **o přítomnost Zmrtvýchvstalého**, jedinečně v Božím slově a v eucharistii. Což je konečně něčím mnohem podstatnějším a krásnějším než jen „nedělní povinností“, nebo jinými, často ještě mnohem marginálnějšími důvody a motivacemi, pro které se jen může do kostela chodit.

Nicméně velmi důležité je i **vyústění dnešního evangelia**: Jakmile ti dva učedníci zmrtvýchvstalého Ježíše **rozpoznají** při lámání chleba, jakmile jim spadnou ony **šupiny z očí**, ihned **se vydají** na cestu **zpět do Jeruzalém**. K apoštolům a ostatním, aby jim **sdělili**, koho a jak potkali. A Kristus se jim všem **znovu zjevil**.

Po **rozpoznání Krista**, po identifikaci autenticity pocitů svého nitra se tak oba učedníci vydají se **hned na cestu**. S trochou nadsázky a obrazně řečeno: **Zpět i dopředu** zároveň, ke kořenům i do nového, od Krista k lidem, od zkušenosti setkání ke zvěstování a sdílení víry, **z Emauz do Jeruzaléma**. V každém případě **se dají do pohybu**. A je to dobře.

Pohyb je přece znamením **života**. Je vlastně jeho prvním (vnímatelným) **projevem**. Duše (*psýché*) je zdrojem vlastního pohybu všeho živého (je *entlecheia*). Tak je tomu u života **fyzického** (vegetativního či sensitivního), tak je tomu u života **duchovního** (duševního či spirituálního). Tak je tomu i u života **Božího**. V Bohu samotném i v nás lidech a na celé zemi. Jakékoli **dobro je pohybem**, pohyb je předpokladem a průvodním jevem dobra. **Dobré činy** jsou vždy nějakým **vyjitím** z vlastní uzavřenosti **k Bohu, lidem a světu**, vyjitím ze svého komfortu **v ústřety** druhým. Dobro je **pohybem**, protože jeho základem je **pro-existence**, neboli **žití pro**: Boha, lidi, svět a ideály, žití, které **pohybem** být musí.

Proto **dání se do** (aspoň nějakého) **pohybu** je jedním z prvních **znamení zkušenosti Boha**, zkušenosti setkání **se Zmrtvýchvstalým**, znamením jeho **autenticity**. Křesťanská zkušenost, mystická, tajemná by nás měla vést k **činům**, k **dobrym** činům, a i **novým** činům. Jako ty dva emauzské učedníky v dnešním evangeliu. A také obecně k nové **chuti žít**, hýbat se. A k **radosti** z toho všeho, ze života, z následování Krista, ze vztahů i z možnosti konat dobro, a to za všech okolností.

Milé sestry, milí bratři, fakt, že **Kristus** historický, pozemský i zmrtvýchvstalý, je nám **přístupný** jen **skrze víru** prvotní církve **propisující** se do **evangelijního** svědectví, na jeho **skutečnosti** nic **neubírá**, ani na té historické. Naopak. **Zve nás** k otevření se **vlastní** autentické **zkušenosti** s ním, jedinečně v Božím slově a svátostech. Abychom byli **pohnuti k pohybu**. K **dobrym** činům, vyvěrajícím z životního nastavení **nesobecké pro-existence**. K **chuti žít** a k **radosti ze života**, díky nimž se i dobro koná snadněji, ne teoreticky, ale prakticky...